17/04/2019

“Αφού μου έδωσε την απάντηση, χάθηκε από μπροστά μου σαν καπνός”

/ Γνώμες

Μια μέρα είχε έρθει μια κυρία κάπου εξήντα ετών στο σπίτι και όπως συζητούσα μαζί της στην κουζίνα, μου είπε πως χθες το βράδυ επικαλέσθηκε τον π. Σίμωνα [π. Σίμων Αρβανίτης (1901-1988)] και ήρθε κοντά της ζωντανός. Του είπα, λέει, το πρόβλημά μου και, αφού μου έδωσε την απάντηση, χάθηκε από μπροστά μου σαν καπνός.

Εγώ τα έχασα.

– Δεν είναι δυνατόν αυτό, κυρία μου, της είπα. Εγώ κλειδώνω το κελλί του και κρατώ το κλειδί στην τσέπη μου και πάντα περιμένω εντολή του να του ανοίξω, αν θέλει, και πάντα βγαίνουμε μαζί. Μήπως είδες τον π. Σίμωνα στον ύπνο σου; – Όχι, π. Ζωσιμά, διαμαρτυρόταν η γυναίκα. Ξυπνητή τον είδα.

Ο Ιερομόναχος π. Σίμων Αρβανίτης (δεξιά) με τον υποτακτικό του και συγγραφέα του βιβλίου π. Ζωσιμά (1937-2010).

Εγώ επέμενα στην άποψή μου πως έκανε λάθος, γιατί ο Γέροντας δεν βγαίνει έξω χωρίς τη βοήθειά μου. Άλλωστε εκτός των άλλων δεν βλέπει.

– Δεν παρατήρησες, πρόσθεσα, πως τον πηγαίνω πιάνοντάς τον από το χέρι στην εκκλησία και τον φέρνω πίσω πάλι με τον ίδιο τρόπο στο κελλί του;

Ο Γέροντας που ήταν ξαπλωμένος στο κελλί του, άκουγε τη συζήτησή μας. Σε μια

στιγμή με φωνάζει να πάω κοντά του. Πήγα, και ο Γέροντας μου είπε τότε:

– Ζωσιμά, εσύ πες ό,τι θέλεις. Εγώ το βράδυ φεύγω απ’ εδώ!

Αυτά μου είπε ο Γέροντας και δεν άργησε να μου το αποδείξει. Το βράδυ έπεσα να κοιμηθώ. Πρέπει να ήταν πολύ προχωρημένη η νύχτα, όταν άκουσα ένα «τσαφ»! από κάτι που έπεσε προφανώς πάνω στα πλακάκια. Σηκώνομαι, ανάβω το φως και βλέπω ένα πετραδάκι στο δάπεδο. Το πήρα και δε μίλησα καθόλου. Σκέφτηκα πως μπορεί να μου έπεσε, σκαλωμένο όπως θα ήταν, από το παντελόνι μου, επειδή είχα εργασθεί έξω. Το έβαλα στο κομοδίνο μου πάλι και ξανάπεσα να κοιμηθώ. Ακούω πάλι τον ίδιο θόρυβο. Ξανανάβω το φως και βλέπω δεύτερο πετραδάκι. Το πήρα κι αυτό και χωρίς να μιλήσω και το έβαλα κι αυτό στο κομοδίνο.

Ξανάκλεισα το φως και γίνεται αυτό για τρίτη φορά. Τότε ρώτησα το Γέροντα τι σημαίνει αυτό. Ποιος πετάει τις πέτρες, ενώ οι πόρτες είναι κλειστές και κλειδωμένες και τα παράθυρα το ίδιο κλειστά. Ο Γέροντας μου είπε να τις κρατήσω γιατί θα μου χρειαζόταν αργότερα. Τις πέτρες αυτές τις κρατάω μέχρι σήμερα. Κατάλαβα όμως το μήνυμα. Ο Γέροντας έφευγε από το κελλί του και ο τρόπος, με τον οποίο έφευγε μαρτυρούσε πως μόνον επειδή ήταν άγιος μπορούσε να το κάνει, ποτέ όμως ένας συνηθισμένος άνθρωπος.

Από το βιβλίο του Μοναχού Ζωσιμά, “Ιερομόναχος Σίμων Αρβανίτης, 1901-1988), Η ζωή και το έργο του”.